

men kræver omvendt, at Konsekvensen af den fulde Forsørgelsespligt drages saa vidt, at den samlede Hjælp, som det offentlige maa yde, efter Omstændighederne faar Retsvirkning for den legale Forsørger, uanset om han er sat i Bidrag og udreder dette, jfr. § 15, Stk. 3.

Hvor der derimod drejer sig om Bidrag til Børn, der er født udenfor Ægteskab, eller Bidrag til Børn af Forældre, hvis ægteskabelige Samliv er hævet, gaar det offentlige strengere frem ved Vurderingen af Bidragets Størrelse og fastsætter dette efter bestemt angivne Regler uden Hensyn til, om den, der skal udrede Bidraget, selv maatte være trængende til Hjælp, jfr. § 7, Stk. 4; Begrundelsen for denne Strengthed er den, at det her drejer sig enten om Personer, der ikke har Forsørgelsespligt, men kun en begrænset Bidragspligt (Fædre udenfor Ægteskab), og som derfor under alle Forhold maa holdes fast ved denne Bidragspligt, eller om Personer, hvis Forsørgelsespligt som Følge af Ægteskabets midlertidige eller endelige Oplosning maa omsættes i en Pligt til at svare Bidrag til Barnets normale Forsørgelse. Overfor denne Strengthed vil imidlertid den straks nedenfor omtalte Regel i § 14, Stk. 2, vedrørende Inddrivelsesmidlerne virke som en Lempelse, der skyldes det praktiske Livs Forhold.

Indenfor den Gruppe af Personer, der omfattes af § 7, Stk. 2 og 3, og som i Henseende til Bidragspaalæggelse behandles efter samme Regler, gør der sig dog en Forskel gældende, der er en Konsekvens af Hovedsynspunktet. Thi medens Faderen udenfor Ægteskab normalt overhovedet ikke har nogen egentlig Forsørgelsespligt, saaledes at den Hjælp, der udover Bidraget maa ydes Barnet af det offentlige, ikke kan faa Retsvirkninger for Faderen, maa Forholdet for saa vidt angaar Forældre, hvis ægteskabelige Samliv er hævet, være det, at den Hjælp, der i givet Tilfælde ydes deres Børn udover Bidraget, medfører eventuelle Retsvirkninger for Forældrene efter almindeligt gældende Regler; dette maa være Konsekvensen af, at Forældrene har fuld Forsørgelsesret overfor Børnene, og det Bidrag, de er sat i, kan kun tjene til at dække Barnets normale Forsørgelse, jfr. § 15, Stk. 3.

Af Bestemmelserne om Inddrivelsesmidler skal fremhæves Reglen i § 14, Stk. 2, hvorefter Overvrigheden skal afgøre, om et Underholdsbidrag helt eller delvis skal kunne inddrives ved Afsoning, saaledes at Afgørelsen træffes under Hensyntagen til paa den ene Side den Forsørgelsesbyrde, paagældende eventuelt har som gift, og paa

den anden Side hans Betalingsevne, Arbejdsomhed, Ædruelighed, Helbredstilstand m. v. Denne Bestemmelse, hvorefter Samfundet altsaa kun skal bringe Tvangsmidler i Anvendelse for at bringe en bidragspligtig til at opfylde sine Forpligtelser saa langt, som det efter Forholdene med Rimelighed kan forlanges af ham, er begrundet i Forholdets Natur. Om Forholdet imellem denne Bestemmelse og Reglerne i § 14, Stk. 3, henvises til Bemærkninger til denne Paragraf.

Kap. II. Forsørgelsesret og Forsørgelsessted. (§§ 17—24).

Bestemmelserne svarer til Fattiglovens Kap. II (§§ 16—27), men afviger paa afgørende Punkter fra disse. Med Hensyn til Erhvervelse af *Forsørgelsesret* er Afvigelserne dog ikke store, idet Forsørgelsesretten som hidtil er knyttet til Indfødsret, dog at man har fæstnet den for de forskellige Hjælpearter noget uensartede Praktis med Hensyn til Udlændinges Forsørgelse derhen, at kun Indfødte samt Personer, der omfattes af en Traktat om vedvarende Forsørgelse, har en egentlig Forsørgelsesret, saaledes at Udlændinge, der ikke omfattes af en saadan Traktat, kun — bortset fra en ren øjeblikkelig Hjælp — kan forsørges, forsaavidt Socialministeren i hvert enkelt Tilfælde skønner, at vedkommende Udlænding bør modtages til Forsørgelse her, eller — forsaavidt vedkommende Udlænding bliver trængende under Ophold her i Landet — at Forholdene taler imod Hjemsendelse, i hvilket Tilfælde der da skal meddeles vedkommende et Forsørgelsesbevis. Naar en Udlænding har modtaget et saadant Forsørgelsesbevis, betragtes han i forsørgelsesmæssig Henseende som ligestillet med en Indfødt. Det er derhos foreslaaet, at Statskassen refunderer $\frac{2}{3}$ af samtlige lovlige afholdte Udgifter til Udlændinges Forsørgelse, medens saadanne Udgifter nu refunderes fuldt ud. Grunden til denne Ændring er, at man vil gøre vedkommende Kommune interesseret i en rimelig Økonomi med Hensyn til saadan Hjælps Ydelse. Dog er det foreslaaet, at Statskassen vedvarende yder fuld Refusion til de Kommuner, der inden Lovens Ikrafttræden har faaet Tilsagn om fuld Refusion af Udgifterne til en Udlændings Forsørgelse, ligesom det er foreslaaet, at der skal ydes fuld Refusion i de forholdsvis sjældne Tilfælde, i hvilke en trængende Udlænding skønnes at burde modtages til Forsørgelse her, jfr. herom Bemærkningerne til § 18, Stk. 2.